

ЗБОГОМ ЖУРКЕ, ЗБОГОМ ХОНОРАРИ

Пише: Игор Караулов

Ала Пугачова нам поново даје повод за разговор. Десило се да је она у новије време постала значајна личност – гласник старог света, од којег се Русија опростила 24. фебруара ове године и који наставља да се држи свог постојања, надајући се да ће се у потпуности опоравити. Ала Пугачова је објавила кратак манифест, обраћајући се Министарству правде Руске Федерације. Она је, као да пародира жене декабриста, тражила да је прогласе страним агентом, као и њеног супруга Максима Галкина, назвавши мужа „поштенom, пристojном и искреном особом, правим и непоткупљивим патриотом Русије”. Она је навела и да наши војници гину за „илузорне циљеве”.

Даља судбина једне старије жене која је некад добро певала мало је интересантна, али бих се детаљније задржао на појму илузије.

Илузија је важан елемент сваког механизма манипулације. Недавно је постала популарна реч „газлајтинг”: то је кад човека убеђују да га вид и слух варају и да је стварност заправо уређена сасвим другачије. Да би се утицало на људско понашање, неко може створити неке илузије и разоткрити друге. То раде мајстори рекламе, убеђујући потрошача да му је управо сад очајнички потребан, на пример, скуп усисивач.

Ако Ала Пугачова говори о „илузорним циљевима”, то значи да она зна шта су стварни циљеви. На пример, њен сопствени живот – према којим циљевима је усмерен? Не узимам у обзир период кад је млада дебитанткиња душевно певала „Не одричи се, љубави”, али морам да приметим да су последњих деценија и сама Пугачова, и они са којима је делила сцену, и они за које је певала, тежили једном заједничком циљу – ЛОВИ. Чини се да је то чврст, неилузорни ослонац у животу. Понекад тако и кажемо: „реална лова”.

Да ли је она много купила за ту згрнуту реалну лову? Рекло би се – прилично. Купила је себи вечну младост редовним истезањем коже. Купила је младог мужа. Чак је и децу купила. Али – све је то илузија! Нема никакве младости, постоје старе очи, старе речи и старе мисли. Нема никаквог мужа, постоји сасвим разумљива прича о „кобрендирању” звезданих персона; цела Русија то зна и смеје се овом браку. И дај Боже да деца стечена од сурогат мајке одрасту у нормалне људе.

И огромна већина успешних људи у Русији, богатих и славних, руководила се истим циљевима. Здипити што више лове, купити разне неживе и живе играчке, купити образовање за глупу

децу у британској канцеларији, купити част и поштовање. Овај слој је, такође, веома ценио Запад као царство неилузије. Тамо је, кажу, све стварно, за разлику од Русије: производи, услуга, закон, па чак и природа је стварна, а не досадне руске брезе. Али најважније је да се тамо однесе лова. То јест, зарађује се, наравно, у Русији, али тек након преласка границе поприма безусловни карактер.

И ево, пред нашим очима, цео тај западњачко-ловаторски комплекс животних циљева и вредности распада се у прах. У данашње време, ако човек има скромну руску пензију, онда има бар нешто. Ако особа има милионе на рачуну у швајцарској банци, онда можда нема ништа. Двособан стан у Москви није нимало луксузан, али је бољи од виле у Јурмали до које једноставно не можете доћи. Развејане су све илузије прошле епохе, остале су праве ствари: наша земља, наш народ, наша држава, наша војска.

Не разумеју ово сви. Становници Доњецка, који годинама живе под гранатирањем, систематски лишени струје и воде, то одлично разумеју – они једноставно од самог почетка нису имали илузија. Ала Пугачова је превише укореењена у својим илузијама да би то разумела.

Не, не покушавам ја да преокренем пирамиду Маслова и да утврдим апсолутни примат духовног над материјалним. Сви људи желе да живе, желе да задовоље своје непосредне потребе. Али нормалан мислећи човек, како одраста, како његова личност сазрева, постепено почиње да схвата да постоје ствари важније и веће од животињских задовољстава, и на крају му остаје један једини прави циљ – онај за који може дати свој живот. Авај, наше естрадне звезде углавном не спадају у такве људе.

Постојао је, ако се сећате, младић по имену Гаутама. Рођен је као принц, и сва земаљска задовољства његовог времена била су му на услузи. Али једног дана је размишљао о илузорној природи свих ових богатстава и постао Буда. На који је циљ Буда указао људима, ако концепт нирване преведемо на језик хришћанске цивилизације, који нам је ближи? Рекао бих да се то зове „мир у души”. И ту лежи граница између правих и измишљених миротвораца.

Вероватно је могуће зауставити непријатељства по сваку цену. Препустите се, повуците се, капитулирајте. И тада ће стварно топови утихнути, војници ће престати да гину, то јест, у физичком смислу, доћи ће мир. Али цена таквог света је безвредна ако нема мира у души. А каквог мира може бити у души руског човека ако не бранимо Донбас, ако предамо своје најмилије да их растргну националисти? Какав мир можемо имати у души ако тријумфују идеолошки наследници Хитлера и Бандере? Ако нема мира у души

народа, хоће ли држава опстати? Због чега ће постојати, чиме ће се одржати заједно?

Русија је у фебруару, попут Неа из филма „Матрикс”, прогутала црвену пилулу и из света илузија прешла у свет стварности. Ово је ружна, непријатна и опасна стварност. Увек постоје нова питања, а готових одговора нема. Овде морате размишљати својом главом и трудити се да не погрешите, јер вас свака грешка може коштати части, слободе, живота појединца или све нас као друштво и као цивилизацију.

Видели смо много тога за ово време. Схватили смо опасност по саму егзистенцију нашег народа. Схватили смо да остарела западна цивилизација жели да уништи нашу земљу и искористи њене ресурсе да би продужила своје постојање, као што људи из круга Пугачове користе ткиво људских ембриона за подмлађивање.

Временом ће свако од нас умрети, али ако земља остане, значи да нисмо живели узалуд. Дакле, будућност земље је много реалнији циљ од наших (и ваших, Ала Борисовна) хонорара и журки, имања и викендица, аутомобила и јахти. И немојте нас враћати у ту матрицу, где је све изгледало тако блиставо и удобно. Неће бити повратка.

ПОЋИТЕ ДО БОЛНИЦЕ. ПИСМО КСЕНИЈИ СОБЧАК

Пише: Захар Прилепин

Недавно је Ксенија Собчак написала на свом блогу да Урганта прогањају попут Зошченка.

Као одговор, рекао сам Ксенији Анатољевној да је Зошченко био сјајан официр Првог светског рата: начелник митраљеског тима, затим командир чете, штабни капетан, више пута награђиван за беспрекорну храброст. Да му је након доласка бољшевика на власт понуђено да емигрира у Француску – али је он то одбио. Да се 1919. добровољно пријавио у Црвену армију и поново се херојски борио. Да је Зошченко 20-их и 30-их година био највећи совјетски писац, штавише: био је део совјетског канона заједно са Фадејевим и Шолоховим – његови тиражи били су огромни, совјетске новине и часописи су га штампали као алву, његове турнеје нису престајале. Да је 1937–1938. Зошченко, авај, подржао стаљинистичка суђења – његов потпис је испод бројних такозваних погубних писама, која садрже позиве да се погубе народни непријатељи. Да је 1939. он, међу главним совјетским писцима, био одликован Орденом рада: спискове је саставио и одобрио лично Стаљин. Да је Зошченко аутор не само шалвих прича већ и класичних Лењинијана – панеги-